วารสารเพลงดนตรี
MUSICJOURNAL
Volume 21 No.11 : July 2016
ISSN 0858-9038

Young Blood

- A Listening Guide to Debussy's 12 Études
- The Greater and Lesser Perfect Systems of Ancient Greece
- International Relations Visit to the Southwestern United States
- 25 Hours (of Happiness)

THAILAND PHILHARMONIC ORCHESTRA

PRINCE MAHIDOL HALL

College of Music
Mahidol University

July 2016

British Music Night

Concerts: 8 July 2016 / 7.00 p.m. / PMH
(Pre-Concert Talk 6.15 p.m.)
9 July 2016 / 4.00 p.m. / PMH
(Pre-Concert Talk 3.15 p.m.)

Conductor: Jamie Phillips
Soloist: Peter Moore, Trombone

Meyer Conducts Bartok

Concerts: 15 July 2016 / 7.00 p.m. / PMH
(Pre-Concert Talk 6.15 p.m.)
16 July 2016 / 4.00 p.m. / PMH
(Pre-Concert Talk 3.15 p.m.)

Conductor: Jeffery Meyer
Soloist: Suparchai Sorathorn, French Horn

Thailand International Composition Festival 2016

Concert: 23 July 2016 / 4.00 p.m. / PMH
(Pre-Concert Talk 3.15 p.m.)

Conductor: Zhang Guoyong
Soloist: To Be Announced

www.thailandphil.com

วารสารเพลงดนตรี
MUSICJOURNAL

Volume 21 No. 11
July 2016

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต
กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (นักศึกษาฝึกงาน)
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ
เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สรวิทย์ ปัญญากุล
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔ ต่อ ๑๕๗
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
อีเมล musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์ โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔ ต่อ ๕๑๕, ๕๑๖

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยและไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

Editor's Talk

ขอต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่เพลงดนตรีฉบับเดือนกรกฎาคม ที่มาพร้อมกับสายฝนอันชุ่มฉ่ำ

ในฉบับนี้ เพลงดนตรีมีโอกาสได้ต้อนรับนักดนตรีชาวไทยมากฝีมือ ๓ ท่าน (สุวิดา ญาดา ตปาลิน) ที่แม้จะอยู่กันคนละซีกโลก แต่สามารถมารวมตัวกันเพื่อสร้างเสียงเพลงอันไพเราะได้ เบื้องหลังการรวมตัวและฝึกซ้อมเป็นอย่างไร พลิกไปติดตามได้ใน เรื่องจากปก

คอลัมน์ Alumni News and Notes เดือนนี้ ได้พูดคุยกับวงดนตรีที่มีชื่อเสียงโด่งดังอย่างวง 25 Hours ซึ่งสมาชิกในวงเป็นศิษย์เก่าของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เหล่าสมาชิกจะมาร่วมแบ่งปันประสบการณ์อันน่าประทับใจในรั้ววิทยาลัยและเบื้องหลังการทำงานในวงการดนตรี

สำหรับนักเปียโน Assistant Prof. Dr. Eri Nakagawa นำเสนอบทความ A Listening Guide to Debussy's 12 Études เป็นการวิเคราะห์บทเพลง พร้อมทั้งอธิบายถึงองค์ประกอบของบทเพลงชุดนี้ ทำให้นักเปียโนและผู้ฟังดนตรีสามารถเข้าใจบทเพลงได้ดียิ่งขึ้น

ด้าน Music Theatre อาจารย์ Haruna Tsuchiya ได้มาบอกเล่าเรื่องราวจากการเข้าร่วม workshop ของคุณ Stephen Wangh ระหว่างวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ถึง ๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ณ เมืองย่างกุ้ง ประเทศพม่า

นอกจากนี้ Assistant Prof. Dr. Joseph Bowman ได้มาร่วมแบ่งปันประสบการณ์จากการเดินทางเพื่อสานสัมพันธ์กับคณะดนตรีและโรงเรียนดนตรี ในพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา ในบทความเรื่อง International Relations Visit to the Southwestern United States

ปิดท้ายด้วยบทความสาระความรู้ด้านดนตรีจากนักเขียนประจำ พร้อมทั้งบทความรีวิวกิจกรรมต่างๆ ของนักศึกษา และการแสดงของวง Thailand Philharmonic Orchestra ในช่วงเดือนที่ผ่านมา

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

สารบัญ
Contents

Editor's Talk

Dean's Vision

04 คอนเสิร์ตใช้หนี้
สะท้อนทัศนคติ ความเหลื่อมล้ำ และชนชั้น
สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)

Cover Story

08 ดนตรีไร้พรมแดน
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ (Duangruthai Pokaratsiri)

Music Theory

12 The Greater and Lesser Perfect Systems of Ancient Greece
Valeriy Rizayev (วาเลรี รีซาเยฟ)

Jazz Studies

16 แจ๊สล้วนๆ
ดริน พันธุมโกมล (Darin Pantoomkomol)

Woodwind

20 สนุกกับฟลู้ท
ฮิโรชิ มะซึชิม่า (Hiroshi Matsushima)

Music Theatre

24 Along the Artistic Journey (Part 1)
Haruna Tsuchiya (ฮารุนะ ซึชิยะ)

Performance Studies

26 A Listening Guide to Debussy's 12 Etudes (Part 1)
Eri Nakagawa (เอริ นาคากาวา)

International Relations

30 International Relations Visit to the Southwestern United States
Joseph Bowman (โจเซฟ โบว์แมน)

Getting Ready

32 Pedagogy Tools for Applied Music Teachers: Have a Dream Job
Joseph Bowman (โจเซฟ โบว์แมน)

34 การสมัครเรียนสาขาดนตรีในระดับปริญญาตรี โท เอก ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา (ตอนที่ ๑)
ภมรพรรณ โกมลภมร (Pamornpan Komolpamorn)

Violist's View

38 A Violist Looking at Conductors
Juckrit Charoensook (จักรกฤษ เจริญสุข)

Music Business

40 The Future Paradigm of Music Industry
ภาวัต อุปถัมภ์เชื้อ (Pawat Ouppathumchua)

Review

42 Guitar Concerto by Narong Prangcharoen
รัฐนัย บำเพ็ญอยู่ (Rattanai Bampenyou)

44 สัมผัสรสละมุน..สะใจ กับ..วงเครื่องเป่าระดับโลก Berlin Philharmonic Winds
นฤดย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)

48 ทีพีโอ โชว์ มาห์เลอร์ ๗ ซิมโฟนี แห่ง "รัตติกาล" และเปียโน คอนแชร์โต ที่ ๒ Jef Neve
นฤดย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)

54 "O Fortuna"
เบสท์เซลเลอร์ตลอดกาลของ คาร์ล ออร์ฟ
กฤตยา เชื่อมวราศาสตร์ (Krittaya Chuamwarasart)

Music Student

60 Masterclass
กับวง Berlin Philharmonic Winds
วิษณ์กมล ชัยวานิชศิริ (Viskamol Chaiwanichsiri)

64 จากสุวรรณภูมิสู่ถิ่นกำเนิดดนตรีบำบัด
สมรรถยา วาทะวัฒนะ (Smatya Wathawathana)
เหมือนฝัน วุฒินิติกรกิจ (Muenphan Wudhinitikornkij)

Alumni News and Notes

70 25 Hours (of Happiness)
นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (Bavornpak Rujiveaschanun)

เรื่อง: สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

คอนเสิร์ตใช้หนี้ สะท้อนทัศนคติ ความเหลื่อมล้ำ และชนชั้น

ถูกตีตราว่าเป็นหนี้

เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ สภามหาวิทยาลัยมหิดล โดยนายกสภา (ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช) ได้สรุปว่า วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นหนี้รวมเงิน ๔๑.๐๔ ล้านบาท ซึ่งได้ยืมไปลงทุนก่อสร้างอาคาร จะต้องใช้หนี้ให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดลให้เสร็จเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ส่วนงานอื่นๆ ที่ยืมเงินและเป็นหนี้กับมหาวิทยาลัยมหิดล

อธิการบดี (ศ.นพ.อุดม คชินทร) ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) เร่งรัดให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ต้องใช้หนี้ให้เสร็จ โดยคณบดีไม่มีโอกาสเข้าไปชี้แจงต่อสภาแต่อย่างใด เมื่อได้รับทราบเอกสารแจ้งหนี้อย่างเป็นทางการ จึงได้แจ้งที่ประชุมกรรมการบริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เพื่อหาช่องทางที่จะชำระหนี้ให้เสร็จ โดยเห็นชอบที่จะจัดแสดงคอนเสิร์ตเพื่อหาเงินใช้หนี้ให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดลให้หมดก่อนที่คณบดีจะหมดวาระลงจากตำแหน่ง (๑๙ กันยายน ๒๕๖๐) ซึ่งจะได้ไม่เป็นภาระแก่คนอื่นต่อไป

เหตุแห่งหนี้

มูลเหตุหนี้ เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้น (พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร) ได้ประกาศเปลี่ยนแปลงการของบประมาณก่อสร้างอาคารของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ ครั้งนั้น มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ทำหนังสือถึงสำนักงบประมาณ เพื่อของบก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีต ซึ่งผ่านความเห็นชอบคณะอนุกรรมการจัดทำโครงการเฉลิมพระเกียรติ สำนักนายกรัฐมนตรี และได้มีมติเห็นชอบโครงการก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีต เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ครบ ๕๐ ปี

โครงการก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีตดังกล่าว มีผู้ที่รับผิดชอบคือ โครงการจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใช้เป็นหอแสดงดนตรีวงเงินก่อสร้าง ๑๐๐ ล้านบาท โดยที่มีมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นผู้ร่วมออกเงิน (๒๐%) และรัฐบาลออกงบในส่วนที่เหลือ (๘๐%) ซึ่งเป็นวิธีใหม่ของการให้งบประมาณก่อสร้างของสำนักงบประมาณ ถือเป็นต้นแบบปฏิบัติในเวลาต่อมา ที่มหาวิทยาลัยจะต้องออกเงินรายได้ร่วมสมทบ

งบประมาณก่อสร้าง (๒๐%) อาคารภูมิพลสังคีต อธิการบดีสมัยนั้น (ศ.ดร. พรชัย มาตังคสมบัติ) เป็นผู้รับผิดชอบบันทึกลงในบัญชีมหาวิทยาลัยมหิดลไว้ว่า โครงการจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นหนี้ค่าก่อสร้างกับมหาวิทยาลัยมหิดล ต่อมาเมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้รับประกาศจัดตั้งเป็นส่วนงานในราชกิจจานุเบกษา (๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒) ก็มีหนี้ส่วนนี้ติดตัวมาด้วย

ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ อธิการบดี (ศ.ดร. พรชัย มาตังคสมบัติ) อนุมัติให้เงินของมหาวิทยาลัยมหิดลอีก ๑๕ ล้านบาท เพื่อก่อสร้างซื้อเปียโนและอุปกรณ์ดนตรีโครงการสอนดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป ที่ศูนย์การค้าสยามพารากอน ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์มีหนี้เพิ่มขึ้นในบัญชีรวม ๓๕ ล้านบาท ต่อมาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ขาดสภาพคล่องในการจัดการ ได้ขอยืมมหาวิทยาลัยมหิดลเพิ่มอีก ๑๐ ล้านบาท รวมเป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท ซึ่งได้พยายามใช้หนี้ไปบ้างแล้ว คงเหลือเป็นหนี้ (๔๑.๐๔ ล้านบาท) อย่างที่เป็นอยู่

ยอมรับเป็นหนี้

เมื่อเปลี่ยนอธิการบดีมาในสมัยของ ศ.นพ.ปิยะสกล สกลสัตยาทร (พ.ศ. ๒๕๕๑) วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ก็ถูกเร่งรัดให้ใช้หนี้คืน แต่เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ยังขาดสภาพคล่องอยู่ ได้พยายามจ่ายคืนแล้ว แต่ก็จ่ายไม่ได้ตามที่ตกลงไว้ เพราะวิทยาลัยดุริยางคศิลป์หาเงินรายได้ไม่พอที่จะจ่าย ในที่สุดต้องยอมจำนนว่าขาดสภาพคล่อง ไม่สามารถที่จะใช้หนี้ให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดล อย่าง

ที่ตั้งใจไว้ได้

คณบดีได้เปิดเจรจาเพื่อขอยุติการใช้หนี้กับอธิการบดี ด้วยความเข้าใจเป็นอย่างดีของอธิการบดี ก็ได้รับความเชื่อมั่นจากท่านว่า "อาจารย์สุกรีอย่าได้กังวลเรื่องหนี้อีกเลย ให้ทำงานต่อไป ตราบที่ผมยังอยู่ในตำแหน่ง เราก็จะไม่คุยเรื่องหนี้กันอีก" อธิการบดี (ศ.นพ.ปิยะสกล สกลสัตยาทร) ให้คำมั่นสัญญา

หนี้เก่ากำเริบ

อธิการบดีสมัย ศ.นพ.รัชตะ รัชตะนาวิน (พ.ศ. ๒๕๕๕) เรื่องหนี้ก็กำเริบขึ้นมาอีก ประกอบกับการนั่งควบตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขของท่านอธิการบดี นำไปสู่การเอาปึ๊บคลุมหัว ที่สุดหนี้เก่าก็เปิดแผลกำเริบ บัญชีหนี้ถูกตรวจโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ซึ่งได้กลายเป็นปัญหาจนถึงวันนี้

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล (ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช) มีหนี้ทางใจกับคณบดี (สุกรี เจริญสุข) มานานแล้ว ตั้งแต่เรื่องการรับรองมาตรฐานหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต เรื่องการดำรงตำแหน่งวาระที่ ๒ ของคณบดี และเรื่องการคลุมปึ๊บประท้วงอธิการบดี นายกสภาจึงได้เร่งรัดให้จัดการเรื่องหนี้ให้ชัดเจน ในการประชุมครั้งสุดท้ายที่ท่านเป็นนายกสภา เพื่อสรุปให้ชัดเจนว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นหนี้และต้องจ่าย

แก้ปัญหาหนี้

หนี้ระหว่างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์กับมหาวิทยาลัยมหิดล เป็นเรื่องภายในระหว่างเงินกระเป๋าซ้ายและเงินกระเป๋าขวา คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เองก็ได้พยายามเจรจาต่อรองหลายครั้งทุกสมัยก็ไม่สำเร็จ ความจริงแล้ววิทยาลัยดุริยางคศิลป์ไม่ได้เป็นนิติบุคคล ยังอยู่ภายใต้การจัดการของมหาวิทยาลัยมหิดล ทรัพย์สินทุกอย่างทุกชิ้นที่มีในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยมหิดล ทั้งหมด

หากคณบดีรู้สึกน้อยใจ แล้วลาออกไปจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ คือหนีหนี้ปล่อยให้มหาวิทยาลัยมหิดลเข้าไปบริหารและจัดการไปเลย ซึ่งเกรงว่าจะเจ๊งกันหมด เพราะผู้บริหารใหม่ไม่มีความรู้เรื่องดนตรี ไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะบริหารศิลปิน ไม่เป็นมิตรและไม่จริงใจ แถมยังเห็นแก่เงินเป็นเรื่องใหญ่และเงินสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

หากจ่ายหนี้เป็นเงินสดให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดล ก็จะทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ขาดสภาพคล่องทันที ไม่มีเงินในการจัดการ ซึ่งเงินที่มีอยู่ก็เป็นเงินที่รอจ่ายพนักงานและอาจารย์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้งบสนับสนุนจากรัฐน้อย (๒๙%) จึงต้องหารายได้มาสนับสนุนในการดำเนินกิจการ หากไม่มีเงินที่จะบริหารจัดการก็จะทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ไม่มั่นคงทันที อาจารย์ฝรั่งทั้งหลาย (๔๐%) จะลาออกไป วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ก็จะต่ำลง หมดราคาความน่าเชื่อถือ วันนี้แม้จะไม่มีเงิน บอกใครๆ ก็ไม่มีใครเชื่อว่าไม่มีเงิน เพราะดูแล้วเป็นลูกคนรวย

หากคิดจะประกาศขายอาคารที่ได้งบประมาณก่อสร้าง หรือประกาศขายเปียโนที่ซื้อไว้ ก็จะสร้างความเสียหายกับหน้าตามหาวิทยาลัยมหิดลอย่างยิ่ง ไม่มีเครื่องมืออุปกรณ์ นักเรียนก็จะไม่มา ความรู้สึกแตกแยกและความรู้สึกรังเกียจก็จะเพิ่มมากขึ้น กลายเป็นเด็กดื้อเบี้ยวไม่จ่าย จะยิ่งทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ตกต่ำลงไปอีก

เหลือทางเลือกอยู่ทางเดียวที่นุ่มนวลที่สุดคือ คณบดีก็แก่แล้ว ควรหาเงินใช้หนี้ให้หมด เพื่อว่าคนรุ่นหลังจะได้ไม่ตราหน้าว่าเป็นคณบดีที่สร้างหนี้เอาไว้ ยังสร้างภาระความเกลียดชังไว้อีก ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์เป็นองค์กรที่ไม่น่ารัก ใครๆ ก็ไม่อยากจะคบ สูญเสียความน่าเชื่อถือ ดีไม่ดีถูกตราหน้าว่าเป็นนักเลงไปเสียอีก

บทเพลงสำหรับวันพรุ่งนี้

ดนตรีเป็นอาชีพของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ดังนั้น การจัดแสดงดนตรีจึงเป็นวิธีเดียวที่ถนัดและเชื่อว่าจะหาเงินใช้หนี้ได้ อาจใช้เวลาใช้หนี้นาน แต่ก็ดีกว่าที่จะหนีหนี้ เพื่อกอบกู้ภาพลักษณ์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ จะต้องไม่เกเรและไม่เบี้ยว ดังนั้น การจัดคอนเสิร์ตเพื่อหาเงินใช้หนี้ให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นวิธีที่กล้าหาญ เป็นวิธีที่สู้อย่างซึ่งหน้า อย่างน้อยทุกคนในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะได้ตระหนักและไม่หลงลืมตัวว่ามีฐานะเป็นอย่างไร

รายการแรก เป็นการแสดงของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย เป็นรายการโอเปร่าเรื่องแรกที่เกิดขึ้นในเมืองไทยคือ คาวาล์เลอเรีย รูสติกานา (Cavalleria Rusticana) แสดงครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๔๖๑ โดยคอนดักเตอร์ชาวอิตาเลียน อัลเบอร์โต นาซารี (Alberto Nazzari) เมื่อ ๙๙ ปีมาแล้ว ได้เปิดแสดงครั้งแรกในกรุงสยาม ครั้งนี้วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยจะแสดงวันที่ ๔-๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ โดยมีอัลฟองโซ สการาโน (Alfonso Scarano) จากเมืองมิลาน อิตาลี เป็นผู้ควบคุมวง และมีนักร้องนำจากอิตาลี

รายการที่สอง งานอนุสรณ์อยุธยา-ธนบุรี ๒๕๐ ปี โดยจัดขึ้นวันที่ ๒๔-๒๕ มีนาคม ๒๕๖๐ ครึ่งแรกเป็นเพลงร้องดนตรีโดย ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ เนื้อร้องจากเพลงยาวนิราศกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ส่วนครึ่งหลังเป็นผลงานดนตรี มาร์คัส ทริสตัน (Marcus Tristan) นักประพันธ์เพลงชาวอังกฤษ เนื้อร้องของอังคาร กัลยาณพงศ์ โดยวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย

"กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี แต่คนดีของกรุงศรีอยุธยามาตอนกรุงแตก"

รายการที่สาม เป็นการแสดงของวงบีบีซีซิมโฟนีออร์เคสตร้า (BBCSO) จากประเทศอังกฤษ ซึ่งจะแสดงในวันที่ ๒๘-๒๙ มีนาคม ๒๕๖๐ เป็นรายการที่สำคัญอีกรายการหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่วงบีบีซีมาแสดงที่ประเทศไทย บีบีซีนั้นนอกจากจะมีรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์แล้ว ยังมีวงดนตรีบีบีซีออร์เคสตร้าด้วย

ทั้ง ๓ รายการ บัตร ๔,๐๐๐ บาท ทุกที่นั่ง แถมเสื้อคอกลม (รูปคณบดีเป่าแซก)

เพื่อเป็นที่ระลึกให้แก่มิตรรักแฟนเพลงที่ร่วมกันช่วยใช้หนี้ ผู้เขียนเชื่อว่า "ดนตรีสร้างความสามัคคีของปวงชน" และดนตรีเป็นวิชาที่จำเป็นและสำคัญสำหรับมนุษยชาติอีกสาขาหนึ่ง โดยเฉพาะการพัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ซื้อบัตรผ่านไทยทิคเก็ตเมเจอร์

บริจาคได้ที่ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)

สาขามหาวิทยาลัยมหิดล เลขที่บัญชี ๓๓๓-๒๑๐๘๒๒-๑

ทำความเข้าใจ

สังคมไทยเป็นสังคมที่เงินเป็นใหญ่ เงินคือพระเจ้า บางครั้งเงินยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าเสียอีก คือเป็นพ่อของพระเจ้า ทุกอย่างเห็นเป็นเงิน ให้คุณค่าอยู่ที่เงิน ตัดสินกันด้วยเงิน (ธนสัญญี) มีครอบครัวไทยจำนวนมากที่จบลงด้วยการทะเลาะและความตายเพราะเงิน เมื่อพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ก็มีความรักความผูกพันกันดี ครั้นพ่อแม่ตาย รุ่นลูกก็จะทะเลาะและแย่งสมบัติกัน ครอบครัวที่พ่อมีเมียหลายคน ก็จะมีชนชั้นเกิดขึ้นภายในครอบครัว แบ่งเป็นลูกเมียหลวง ลูกเมียน้อย ลูกพ่อที่เกิดกับคนใช้ หรือเด็กที่พ่อขอมาเลี้ยง เมื่อแบ่งสมบัติก็จะได้สัดส่วนที่ต่างกัน

"ยามศึกเรารบ ยามสงบเราก็รบกันเอง"

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นลูกที่มาขออาศัยเขาอยู่ เป็นลูกนอกไส้ เป็นกาหลงฝูง เมื่อพ่อแม่ตายจากไปแล้ว พี่คนโต (หูตึง คอแข็ง สายตาสั้น ปากเสีย) มีอำนาจสูงสุด พี่ๆ ได้ทรัพย์สมบัติเป็นส่วนใหญ่ ที่เหลือก็ถูกแบ่งเป็นส่วนๆ ตามอำนาจ สำหรับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์นั้น ก็เป็นลูกหนี้และถูกเรียกหนี้คืนพร้อมดอกเบี้ย แต่โชคยังดีที่พี่ๆ เขาไม่ได้ไล่ให้ออกจากบ้าน

<u>สรุปมติที่ขอ</u> : **เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา**

๑. ขออนุมัติยกเว้นเงินยืมพร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๔๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท (สี่สิบเอ็ดล้านสี่หมื่นบาทถ้วน)

๒. ทบทวนวิธีการคำนวณเงิน Central Operating Fund (COF) โดยให้คำนวณเฉพาะรายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายแต่ไม่รวมรายได้จากเงินงบประมาณแผ่นดิน

<u>มติที่ประชุม</u>

๑. ไม่อนุมัติยกเว้นเงินยืมพร้อมดอกเบี้ย และมอบหมายให้ฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัยเจรจากับผู้บริหารของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เกี่ยวกับการชำระหนี้เงินยืมพร้อมดอกเบี้ยต่อไป

๒. ไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการคำนวณเงิน COF ใหม่ โดยให้ใช้วิธีการคำนวนแบบเดิมต่อไป และขอให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ชำระเงินค่า COF ที่ค้างชำระจำนวน ๖,๘๙๖,๔๓๓ บาท

เพลงแถม (Encore)

เพลงนันทา

คำร้อง: นายกี่ กีรติโอฬาร

ทำนอง: สุกรี เจริญสุข

แสนเสียดายนันทาที่น่ารัก
มัวแต่เพลินปลาบปลื้มจนลืมตน
นิจจาเอ๋ยเคยเห็นทุกเย็นเช้า
เคยวิ่งเล่นด้วยกันทุกวันมา

ชะล่านักเลี่ยงออกนอกถนน
ถูกรถยนต์แล่นทับดับชีวา
กลับเหลือแต่กรงเปล่าไม่เห็นหน้า
ช่างทิ้งข้าเปลี่ยวเปล่าเศร้าใจเอย

จากหนังสือลูกสัตว์ต่างๆ พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๘๒

เรื่อง: ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ (Duangruthai Pokaratsiri)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีวิทยา
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

"ดนตรีไร้พรมแดน"

ในยุคที่การติดต่อสื่อสารเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย สะดวกสบายหลายด้าน ทำให้พวกเราซึ่งอยู่กันคนละที่ คนละเวลา สามารถติดต่อกันง่ายขึ้น เสมือนราวกับว่าอยู่ประเทศเดียวกัน วารสารเพลงดนตรีฉบับนี้ ถือโอกาสแนะนำผู้อ่านให้รู้จักกับ **"สุวิดา ญาดา ตปาลิน"** สามสาวนักดนตรีเยาวชนไทยมากฝีมือ อยู่กันคนละประเทศ -อเมริกา แคนาดา และไทย ที่ติดต่อสื่อสารผ่านโลกออนไลน์ เพื่อมาเล่นดนตรีร่วมกันสามคน (Trio) ถึงแม้ว่านักดนตรีทั้งสามจะมาจากต่างสถานที่กัน แต่สิ่งที่ทั้งสามคนมีเหมือนกันคือ พวกเขาเป็นคนไทยที่รักดนตรี และอยากแบ่งปันเสียงเพลงอันไพเราะ จึงนำพาให้เกิดดนตรีไร้พรมแดน จาก **"วงหญิงล้วนเล็กๆ ที่คุยกันถูกคอ เล่นดนตรีด้วยกันแล้วถูกใจค่ะ"**

> "ความสุขจากการเล่นดนตรี เป็นแรงผลักดันให้อยากทำงาน และมีชีวิตอยู่ต่อไป"
>
> *ญาดา*

เริ่มเรียนดนตรีเมื่อไหร่ เพราะอะไรทำให้ตัดสินใจเรียนด้านดนตรีอย่างจริงจัง

ตปาลิน เจริญสุข (ซอย): เริ่มเรียนดนตรีครั้งแรกตอนอายุประมาณ ๕ ขวบค่ะ เริ่มจากเปียโน ที่บ้านเป็นร้านซ่อมเครื่องดนตรี เสาร์-อาทิตย์คุณพ่อก็จะชวนเพื่อนๆ มาซ้อมวงดนตรี Bangkok Saxophone Quartet ที่บ้านค่ะ พี่ชายกับพี่สาวก็เรียนไวโอลินที่บ้าน บางวันคุณพ่อก็ชวนทุกคนไปเดินเล่นสนามหลวง แล้ววงคุณพ่อก็เป่าเพลงเปิดหมวก เด็กๆ สามคนก็ผลัดกันถือกล่องรับบริจาค พอโตขึ้นมาหน่อยคุณพ่อคุณแม่ก็เปิดโรงเรียนสอนดนตรี ซอยก็ใช้ชีวิตตลอดทั้งเสาร์-อาทิตย์ วันธรรมดา ขลุกอยู่ในโรงเรียนดนตรี เรียนหลายเครื่องมือมาก จนในที่สุดก็มาพบรักกับเชลโล โดยที่คุณพ่อแนะนำ เพราะวงที่โรงเรียนขาดนักเชลโล กิจกรรมหลังจากนั้นก็มีแต่ดนตรี เล่นกับพี่ๆ เพื่อนๆ เรียนเข้าค่าย แข่งขัน ทุกๆ อย่างเป็นดนตรีหมด คุณพ่อคุณแม่ก็สนับสนุนเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นโน้ตเพลง ซีดี เครื่องดนตรี และซอยก็รู้สึกว่า ชอบที่จะเล่นดนตรีมากกว่าอ่านหนังสือที่โรงเรียนค่ะ เพราะสนุก มีความสุข เลยตัดสินใจเรียนดนตรีจริงจังตามที่ซอยคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

สุวิดา เนรมิตอร่าม (หางกระต่าย): ต่ายเริ่มเรียนดนตรีตั้งแต่อายุ ๗ ปีค่ะ แต่ว่าไม่เคยจริงจังด้านเปียโนเลยจนกระทั่งได้มาเรียนที่ณัฐสตูดิโอ (โดยอาจารย์ณัฐ ยนตรรักษ์) ตอนอายุ ๑๒ ปี ตอนนั้นเหมือนกับว่าต้องเริ่มนับหนึ่งใหม่ ปูพื้นฐานใหม่ทุกอย่าง ฝึกหัดฟังเสียงและโทนเสียงที่ถูกต้องค่ะ ทำให้ค่อยๆ เริ่มรักเปียโนและอยากเรียนเปียโนต่ออย่างจริงจัง ต่อมาได้มีโอกาสเรียนกับ ผศ.ดร.นภนันท์ จันทร์อรทัยกุล ซึ่งท่านก็เป็นผู้ที่ผลักดันส่งเสริมให้สมัครเข้าเรียนสถาบันดนตรีในต่างประเทศ

ญาดา ลี: ญาดาเริ่มเรียนดนตรีตอนอายุ ๕ ปี ที่มหิดลเสรีเซ็นเตอร์ คุณแม่สนับสนุน พร้อมทั้งพาไปดูคอนเสิร์ตและโอเปร่าตลอด ทำให้รักดนตรีตั้งแต่เด็ก ญาดาตัดสินใจเป็นนักดนตรีอาชีพตอนอายุ ๑๕ ปี และได้ย้ายไปเรียนปริญญาตรีที่ Oberlin Conservatory of Music รัฐโอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่ออายุ ๑๗ ปี หลังจากนั้นไปศึกษาต่อที่ Mannes School of Music ในมหานครนิวยอร์ก จนจบปริญญาโทเมื่อปีที่ผ่านมา

ปัจจุบันทำอะไรกันอยู่บ้าง

ซอย: เป็นอาจารย์สอนเชลโล ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล และสอนที่โรงเรียนสอนดนตรีเอื้อมอารีย์ที่ซอยเองเคยเรียนมาตั้งแต่เด็กค่ะ นอกจากนี้ก็มีรับงานแสดงดนตรีเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นแสดงเดี่ยว Chamber music หรืองานอีเวนต์และงานการกุศลต่างๆ ค่ะ

หางกระต่าย: กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก (Doctoral of Musical Arts) สาขา Piano Performance ที่ University of Texas at Austin ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเรียนกับอาจารย์ Gregory Allen ค่ะ

ญาดา: กำลังศึกษา Artist Diploma อยู่ที่ The Glenn Gould School of the Royal Conservatory เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา

> "เราชอบและรักดนตรี สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การไม่หยุดที่จะเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อม ฝึกฝนทักษะ ฟังเพลงเยอะๆ ให้หลากหลาย"
>
> *ตปาลิน*

มารวมตัวกันได้อย่างไร เนื่องจากอยู่คนละประเทศ ครั้งนี้เป็นการรวมตัวกันครั้งแรกหรือเปล่า

ซอย: รวมตัวกันผ่านทาง facebook ค่ะ ซอยรู้จักกับญาดามานานมากแล้วค่ะ ตั้งแต่น้องอายุ ๔-๕ ขวบ เจอกันในค่ายดนตรีที่เขาใหญ่ แล้วก็เจอกันประปรายประมาณ ๑๐ ปีครั้ง ไม่เคยเล่นด้วยกันมาก่อน แต่รู้ว่าญาดาเก่งมาก ส่วนหางกระต่ายไม่รู้จักกันมาก่อนค่ะ แต่ต่ายทักมาทาง facebook มาชวนเล่น ก็ตกลงค่ะ เพราะส่วนตัวชอบเล่นวงแบบนี้มากค่ะ ถือเป็นการรวมตัวกันครั้งแรก และทำให้เป็นรูปเป็นร่างจัดคอนเสิร์ตได้โดยหางกระต่ายค่ะ

หางกระต่าย: ญาดาและต่ายเคยเล่นด้วยกันมาก่อนค่ะ เลยคุยกันว่า ปีนี้ช่วงมิถุนายน ซึ่งเป็นช่วงปิดเทอมทั้งญาดาและต่าย กลับเมืองไทยพร้อมกันพอดี เราก็เลยชวนกันมาเล่น Chamber music ซึ่งเพลงที่อยากจะเล่นต้องมีนักเชลโล เพื่อนๆ นักดนตรีที่รู้จักกันเลยแนะนำอาจารย์ตปาลินให้ค่ะ ถือเป็นครั้งแรกที่เราทั้ง ๓ คนได้เล่นร่วมกัน

อยู่กันคนละประเทศแล้วนัดซ้อมกันอย่างไร หรือมีวิธีการซ้อมอย่างไรที่ทำให้การเล่นด้วยกันมีความกลมกลืน

ซอย: เรานัดเจอกันครั้งแรกเมื่อทุกคนอยู่เมืองไทยค่ะ ประมาณ ๕ วันก่อนแสดงค่ะ แต่ละคนรับผิดชอบซ้อมแนวตัวเองมาก่อน แล้วมาเล่นด้วยกัน ปรับให้เข้ากัน แชร์ไอเดีย ช่วยกันฟัง ช่วยกันปรับ สนุกมากค่ะ เรามีความสุขและสนุกที่ได้เล่นด้วยกัน ถึงแม้จะเพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่เหมือนคุยภาษาดนตรีถูกคอ เข้าใจกัน ก็ทำให้การเล่นเข้ากันได้ค่ะ

ญาดา: ซ้อมกันหนึ่งสัปดาห์ก่อนการแสดงค่ะ โดยที่เจอกัน ๕ วัน วันละประมาณ ๓ ชั่วโมง ซึ่งแต่ละคนก็หัดเพลงและซ้อมส่วนของตัวเองมาก่อนแล้ว

การเลือกบทเพลงในการแสดง มีแนวคิดอย่างไร

ซอย: ข้อนี้ต้องยกให้หางกระต่ายเลยค่ะ

หางกระต่าย: ต่ายคิดว่าการเล่น chamber music ควรจะมีความหลากหลายและสร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้ฟัง ดังนั้นจึงเลือกเพลงที่มีความแตกต่างทั้งด้านสไตล์และยุคของเพลง ครึ่งแรกจึงเลือกเป็นเพลงจากยุคคลาสสิก คือ Beethoven Piano Trio Op. 70 No. 1 (Ghost Trio) และครึ่งหลังเป็นเพลงจากยุคโรแมนติก คือ Arensky Piano Trio Op. 32 ซึ่งเพลงนี้มีความโรแมนติกและมีแนวทำนองที่ฟังง่าย

ญาดา: เลือกเพลงที่อยากเล่นด้วยกัน และไม่ฟังยากหรือยาวเกินไป

อะไรที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม และตั้งใจจะจัดการแสดงในโอกาสไหนบ้าง

ซอย: เราเป็นวงหญิงล้วนเล็กๆ ที่คุยกันถูกคอ เล่นดนตรีด้วยกันแล้วถูกใจค่ะ คิดว่าจะสร้างเหตุการณ์ สร้างงาน จัดการแสดงให้สามารถมีโอกาสมาเล่นด้วยกันอีกให้ได้ค่ะ

หางกระต่าย: เอกลักษณ์ของวง Trio นี้ คือ การที่เราอยู่กันคนละมุมโลก นักเปียโนเรียนอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นักไวโอลินเรียนที่ประเทศแคนาดา นักเชลโลเคยเรียนที่ประเทศเยอรมัน และปัจจุบันทำงานอยู่ที่ประเทศไทย ด้วยความที่เราเป็นนักดนตรี เป็นคนไทยเหมือนกัน และพร้อมที่จะทุ่มเทให้กับ Chamber music ทำให้เราสื่อสารกันผ่านเสียงดนตรีได้อย่างราบรื่น ในอนาคตก็มีความตั้งใจอยากจะเล่น หรือสอน Chamber music ให้มากขึ้น อยากทำให้ผู้ฟังคนไทยได้มีความสุขกับการฟัง Chamber music มากขึ้นค่ะ

การเล่นรวมวง (Chamber) แตกต่างจากการเล่นเดี่ยว (Solo) อย่างไรบ้าง

ซอย: จากประสบการณ์ที่ผ่านมาสำหรับเครื่องดนตรีเชลโล จำนวนโน้ตที่ต้องเล่นต่างกัน การเล่นเดี่ยวมีจำนวนโน้ตที่มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด เป็นตัวดำเนินเรื่องราว อารมณ์หลักของบทเพลง และมีวงออร์เคสตร้าคอยสนับสนุนการบรรเลงของเรา ส่วนการเล่นรวมวง ทุกๆ คนคือตัวเอกในการเล่าเรื่อง เพียงแต่สลับกันเล่าด้วยอารมณ์ที่ต่างกัน โทนเสียงที่ต่างกันตาม character ของเครื่องดนตรีนั้นๆ และผลัดกัน support ซึ่งกันและกันค่ะ

หางกระต่าย: การเล่นรวมวงนั้นต้องใช้ทักษะการฟังที่สูงมาก นอกจากจะต้องฟังเสียงที่ตัวเองเล่นแล้ว เรายังต้องฟังพาร์ทของแต่ละเครื่อง รวมไปถึงการฟัง balance ของทั้งวงให้ออกมาดี ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเชลโลกำลังเล่นแนวทำนองหลัก และเปียโนกำลังเล่น harmony นักเปียโนก็ต้องรู้จักหลบ และเล่นให้เบาลงเพื่อที่จะส่งพาร์ทเชลโลให้เด่นขึ้น สิ่งนี้เองที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างการเล่นเดี่ยวและการเล่นร่วมกับผู้อื่น

ญาดา: สิ่งที่สำคัญที่สุดของการเล่นรวมวงคือการฟัง นอกจากนั้นยังต้องอาศัยทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วย

> "Practice makes perfect การเป็นนักดนตรี เราต้องขยันฝึกซ้อมอย่างมีวินัย ซ้อมอย่างถูกวิธีและมีคุณภาพ"
>
> *สุวิตา*

แรงบันดาลใจในด้านดนตรี

ซอย: แรงบันดาลใจจริงๆ มีมาจากหลายทางค่ะ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ครูบาอาจารย์ เพื่อนๆ หรือคนเก่งๆ อย่างตัวซอยเอง เวลาได้เจอ ได้ฟัง ได้เล่นร่วมกับนักดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดไหนก็ตาม ถ้าเขาเล่นแล้วเรารู้สึกว่ามันประทับลงในใจ มับซาบซึ้ง มันสวยงาม หรือการพูดคุยแล้วเกิดไอเดีย ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซอยคิดว่าสิ่งเหล่านี้คือแรงบันดาลใจ ที่จะทำให้เราอยากทำสิ่งดีๆ อยากสร้างสิ่งงดงามทั้งทางจิตใจและที่สัมผัสได้ โดยมีดนตรีเป็นสื่อกลาง

หางกระต่าย: แรงบันดาลใจในด้านดนตรีคือ การที่เราอยากพัฒนาด้านการเรียนการสอนดนตรีในประเทศไทยให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น ซึ่งการที่จะทำให้มาตรฐานสูงขึ้นได้นั้น เราก็ต้องหมั่นเรียนรู้และฝึกซ้อมอยู่เสมอ ทั้งในฐานะผู้เรียนและผู้สอน

ญาดา: ความสุขจากการเล่นดนตรีเป็นแรงผลักดันให้อยากทำงาน และมีชีวิตอยู่ต่อไปค่ะ

คำแนะนำสำหรับรุ่นน้องในวงการดนตรีคลาสสิก

ซอย: ไม่ว่าจะวงการไหนก็ตามนะคะ ถ้าเราชอบและรักมันจริงๆ สิ่งที่สำคัญที่สุด ซอยคิดว่าคือการไม่หยุดที่จะเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อม ฝึกฝนทักษะ ฟังเพลงเยอะๆ ให้หลากหลาย เปิดใจรับไอเดีย คำแนะนำ ความเห็นต่างๆ หาประสบการณ์ ทั้งการแสดง การเล่นวงดนตรี การเรียนมาสเตอร์คลาส เรียนรู้จากประสบการณ์ทั้งความสำเร็จและความผิดพลาด ถ้าเรามีความพร้อม เมื่อโอกาสมาถึง เราก็พร้อมที่จะรับโอกาสเหล่านั้น และขาดไม่ได้คือสร้างโอกาสให้ตัวเองเช่นกันค่ะ

หางกระต่าย: Practice makes perfect แน่นอนว่าเป็นนักดนตรี เราต้องขยันฝึกซ้อมอย่างมีวินัย การซ้อมในที่นี้หมายถึง การซ้อมที่ถูกวิธีและมีคุณภาพ ไม่เช่นนั้นแล้ว เราอาจจะเสียเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์กับการซ้อมแบบซ้ำๆ ไปในทางที่ผิด และเสียเวลามากขึ้นเมื่อเราต้องมาแก้ไข นอกจากนี้นักดนตรีควรหมั่นเข้าชมคอนเสิร์ตและมาสเตอร์คลาสคุณภาพดีอย่างต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้เป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียนและนอกห้องซ้อมที่มีประโยชน์เป็นอย่างมาก และที่สำคัญที่สุดคือการประพฤติตัวเป็นคนดีของสังคมค่ะ

ญาดา: หมั่นไปเปิดหูเปิดตาดูคอนเสิร์ตมากๆ ค่ะ มันเป็นการเรียนรู้ที่ยอดเยี่ยมและจะกระตุ้นให้เราอยากเก่งขึ้นและอยากฝึกซ้อมมากขึ้น

เรื่อง: กฤตยา เชื่อมวราศาสตร์ (Krittaya Chuamwarasart)
ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มติชน

"O Fortuna" เบสท์เซลเลอร์ตลอดกาลของ คาร์ล ออร์ฟ (Carmina Burana, June 3-4, 2016, Thailand Philharmonic Orchestra)

คริสตอฟ ฮาร์ตมานน์ นักเดี่ยวโอโบ ในบทเพลง Oboe Concerto in C Major, K. 314 บทประพันธ์ของโมสาร์ท

ช่วงหัวค่ำของวันศุกร์แรกในเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย หรือทีพีโอ ได้นำผลงานอมตะของคาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff) อย่าง Carmina Burana มาแสดงอีกครั้ง หลังจากที่เคยแสดงไปครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - คราวนั้นได้รับเสียงชื่นชมล้นหลาม

รศ.ดร.สุกรี เจริญสุข เขียนไว้ในมติชนว่า คาร์มินา บูรานา เป็นเพลงสำหรับวงออร์เคสตร้า วงขับร้องประสานเสียง และนักร้องเดี่ยว บทเพลงภาษาละตินทั้งหมด ๒๕ บท ความยาวรวม ๖๕ นาที

ความแตกต่างหนึ่งระหว่างคอนเสิร์ตครั้งนั้นกับครั้งนี้ คือ คราวนั้นต้องเชิญนักร้องนำ (Solo) มาจากยุโรปทั้งหมด ยกเว้นนักร้องประสานเสียงที่ใช้คณะนักร้องของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ส่วนคราวนี้ ตัวเอกผู้หญิง คือ **พิจาริน วิริยะศักดากุล** หนึ่งในความภาคภูมิใจของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เพราะเธอสามารถขับร้องภาษาละตินในระดับเสียงโซปราโนได้ไม่ผิดเพี้ยน เคียงข้างนักร้องระดับโลกอีก ๒ คน อย่าง **Arno Raunig** (Tenor) และ **Maurizio Leoni**

Benediktbeuern Abbey สถานที่ที่มีการพบกวีชุด Carmina Burana

(Baritone) ได้อย่างสมศักดิ์ศรี และอีกหนึ่งในความภูมิใจที่ รศ.ดร.สุกรี กล่าวถึงคือวงขับร้องประสานเสียงของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ซึ่งเพิ่งชนะการประกวดที่โปแลนด์และลิทัวเนียเมื่อกลางเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา

นอกจาก Carmina Burana แล้ว ในคอนเสิร์ตยังมีเพลงของศิลปินชื่อก้องโลกอย่างโมสาร์ท เพลงแรกคือเพลงโหมโรง (Overture) จากโอเปร่าเรื่อง Der Schauspieldirektor – ผู้กำกับการแสดง ผลงานลำดับที่ ๔๘๖ และอีกเพลงคือ Oboe Concerto in C Major, K. 314 ที่ได้คริสตอฟ ฮาร์ตมานน์ (Christoph Hartmann) โอโบโซโลอิสต์ชาวเยอรมัน ผู้มาพร้อมกับลีลาแพรวพราวราวกับกำลังใช้ปี่โอโบในมือหยอกเย้ากับอสรพิษตรงหน้า

...

Carmina Burana เป็น ๑ ใน ๓ เพลง ของงานแบบคานตาตาชุด **Trionfi** ประพันธ์โดยชาวเยอรมัน Carl Orff ช่วงปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๔๓ ประกอบด้วย Carmina Burana, **Catulli Carmina** เป็นวงร้องประสานเสียง กับนักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโน เทเนอร์ และเพอร์คัสชั่นเต็มวง ท่อนนี้ได้แรงบันดาลใจมาจาก Les noces งานคอนเสิร์ตที่ผสมผสานบัลเลต์เข้ากับออร์เคสตร้าของอิกอร์ สตราวินสกี (Igor Stravinsky) อีกท่อนคือ **Trionfo di Afrodite** เขียนขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๕๑ โดย Trionfo หมายถึง ขบวนแห่และงานเทศกาลยุคโรมันและเรอเนซองซ์ เพลงนี้พรรณนาถึงพิธีแต่งงานในยุคกรีก-โรมัน โดยอิงจากบทกลอนงานแต่งที่ประพันธ์โดย Catullus กวีผู้มีชีวิตช่วงปลายอาณาจักรโรมัน

แต่ท่อนที่ยิ่งใหญ่และเป็นอมตะ คือ **Carmina Burana**

คาร์มินา บูรานา มีที่มาจากบทกวีวิจารณ์สังคมและศาสนาในยุคกลาง (Middle Age) หรือราวศตวรรษที่ ๑๑-๑๓ ต้นฉบับมากกว่า ๒๐๐ บท ถูกเขียนขึ้นด้วยภาษาละตินเป็นหลัก มีภาษาเยอรมันและฝรั่งเศสชั้นสูงอีกนิดหน่อย ค้นพบที่วัด Benediktbeuern แคว้นบาวาเรียทางตอนใต้ของเยอรมนี เป็นวัดของนิกายเบเนดิก (Benedic) ในมณฑลบิวเรน (Beuren)

โดยชื่อคาร์มินา บูรานา มาจาก Johann Andreas Schmeller (1785-1852) นักปรัชญาชาวเยอรมัน ที่รวบรวมแล้วนำบทกวีเหล่านี้มาตีพิมพ์เผยแพร่เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๔๗ ในชื่อ Carmina Burana หรือ **Beuren Song - เพลงกวีแห่งมณฑลบิวเรน**

เนื้อหาของเพลงสะท้อนสิ่งที่ไม่เคยล้าสมัย นั่นคือ ความเชื่อในโชคชะตาฟ้าลิขิต ที่มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ชะตาชีวิตถูกควบคุมบงการโดยสิ่งที่เรียกว่า **"กงล้อแห่งชะตากรรม"** (Wheel of Fortune)

กวีดั้งเดิมกว่า ๒๐๐ บท เขียนขึ้นด้วยภาษาที่ใช้ถ้อยคำกว้างขวางหลายระดับ สลับกันไปมา ทั้งภาษารุนแรงโจ่งแจ้งกับถ้อยคำอันงดงามสละสลวย อันสะท้อนถึงพื้นฐานและภูมิหลังทางสังคมของเหล่าบรรดากวีผู้ประพันธ์ซึ่งมาจากชนชั้นสถานะที่หลากหลาย มีการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน

เนื้อหาของกวีครอบคลุมทั้งการเย้ยหยัน เสียดสีพระสงฆ์ นักบวช และบุคคลชนชั้นสูง การเฉลิมฉลองในฤดูกาลที่เปลี่ยนผ่าน การคร่ำครวญถึงความยากจนข้นแค้น กล่าวถึงความละโมบโลภมากและการทุจริตฉ้อฉล สรรเสริญความพึงพอใจในรสชาติของไวน์ชั้นเลิศ ความงดงามของบทเพลง-กวี พรรณนาถึงความรื่นรมย์และโศกเศร้าในความรัก

แม้จะมีเนื้อหากว้างขวาง แต่กวีชุดนี้เคยถูกจัดประเภทเป็นกวีรักมาแล้ว

สิ่งสำคัญหนึ่งของกวีชุดนี้คือ สะท้อนการเดินทางข้ามพรมแดนของชาวยุโรปในยุคนั้น ไล่ตั้งแต่ ออกซิทาเนีย (Occitania ฝรั่งเศส-สเปน) ฝรั่งเศส อังกฤษ สกอตแลนด์ เอรากอน (Aragon อิตาลีตอนใต้) แคสไทล์ (Castile สเปน) และจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ (the Holy Roman Empire) อันมีหลักฐานเป็นภาษาที่หลากหลาย

เมื่อออร์ฟผู้หลงใหลในดนตรีโบราณทั้งเพลงยุคเรอเนซองซ์และบาโรก ได้พบกวีชุดเข้าในวัย ๒๐ ปี

สำหรับเขาแล้ว นี่เป็นเหมือนการเดินทางกลับไปยังต้นรากวัฒนธรรมยุโรป ออร์ฟมองว่าการแสดงที่ดีนั้นต้องประกอบด้วย บทเพลง การขับขาน และการเคลื่อนไหวร่างกาย ด้วยความช่วยเหลือของ Michael Hofmann นักศึกษากฎหมายและผู้เชี่ยวชาญภาษาละติน - ออร์ฟเลือกกวี ๒๔ บท แล้วมาแต่งเป็นเพลงโดยใช้เวลาช่วงปี ค.ศ. ๑๙๓๕-๑๙๓๖

นอกจากบรรเลงโดยวงออร์เคสตร้าขนาดใหญ่ วงขับร้องประสานเสียงที่ต้องใช้นักร้องมากกว่า ๑๐๐ ชีวิตแล้ว Carmina Burana ยังประกอบด้วยนักร้องเดี่ยว โดยครั้งนี้ ทีพีโอเลือกใช้นักร้อง ๓ ชีวิต

ในสูจิบัตรบอกว่า คาร์ล ออร์ฟ ค้นหาหนทางใหม่ๆ ที่จะสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับการแสดงคอนเสิร์ต นำเสนอผลงานขับร้องประสานเสียงอันยิ่งใหญ่แบบออราทอริโอ (Oratorio) และบทเพลงขับร้องประสานเสียงอื่นๆ ด้วยรูปแบบการแสดงบนเวทีอันแปลกใหม่ ผลงานด้านดนตรีของเขาเริ่มมีแนวโน้มไปในทางการใช้แนวทำนองซึ่งใช้โหมดเสียง (Mode) แบบโบราณ ที่ได้รับแบบอย่างมาจากเพลงประเภท “เพลนชานท์” (Plainchant) แห่งยุคกลาง แล้วนำเสนอในลักษณะผลงานการแสดงบนเวที (Stage work) อย่างอลังการ หรือที่เขาเรียกว่า “scenic cantata”

...

คาร์ล ออร์ฟ มาจากครอบครัวทหารที่มีใจรักในดนตรี เขาเกิดที่มิวนิก เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๙๕ พอ ๕ ขวบ เขาก็ได้เรียนเปียโน ออร์แกน และเชลโล ช่วงนั้นเขาได้รับอิทธิพลทางดนตรีจากศิลปินชื่อดัง ทั้ง Claude Debussy นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสที่ฉีกแนวดนตรี

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย และวงขับร้องประสานเสียง ในบทเพลงคาร์มินา บูรานา

คาร์ล ออร์ฟ ในวัยหนุ่ม

ออกจากยุคโรแมนติก มีความอิสระทางดนตรี Arnold Schoenberg นักประพันธ์ชาวออสเตรียเชื้อสายยิวยุคโมเดิร์น รวมถึงดนตรีโบราณยุคเรอเนซองซ์

เขาถูกเกณฑ์เป็นทหารเข้ากองทัพเพื่อร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ ๑ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๗ ขณะอายุ ๒๒ ปี และเกือบเสียชีวิตเนื่องจากการถล่มของสนามเพลาะ (ซึมซาบบรรยากาศการรบในสนามเพลาะได้จากภาพยนตร์อมตะเรื่อง All Quiet on the Western Front (1930) - แนวรบด้านตะวันตก เหตุการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง) หลังจากนั้นเขาก็ใช้ช่วงเวลาที่เหลือในสงครามที่โรงละครแห่งชาติในมันน์ไฮม์และดาร์มสตัดท์ ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ เขาตั้งโรงเรียนสอนศิลปะกับ Dorothee Günther นักเต้นและนักยิมนาสติกชาวเยอรมัน นอกจากนี้เขายังตีพิมพ์ผลงานแบบ Orff-Schulwerk และพัฒนาเครื่องเคาะจังหวะหลายชิ้น ซึ่งใช้ในการศึกษาอย่างกว้างขวาง

ออร์ฟ ใช้เวลาช่วง ค.ศ. ๑๙๓๕-๑๙๓๖ ในการแต่งเพลงนี้ เขาประกาศด้วยความมั่นใจอย่างล้นเหลือว่า คาร์มินา บูรานา เป็นเสียงดนตรีที่ไม่เคยมีมาก่อนอย่างแท้จริง ด้วยการเปล่งเสียงอย่างกระแทกกระทั้น กระสวนจังหวะที่ซ้ำไปมาโมทีฟที่เรียบง่าย การประสานเสียงพื้นฐานแบบเรียบง่ายไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน เพลงเริ่มต้นอย่างอึกทึกครึกโครมไม่หวั่นเกรงใดๆ

ในสูจิบัตรบอกอีกว่า ออร์ฟ จงใจละเลงเทคนิคการประพันธ์ดนตรีตะวันตกทั้งในแบบชั้นเชิง การสอดทำนองอันซับซ้อน (Counterpoint) หรือการพัฒนาแนวทำนองหลัก (แบบฉันทลักษณ์โซนาตา) เพื่อสร้างความประทับใจในผลงานชิ้นนี้ด้วยโวหารทางดนตรีแบบโบราณที่เรียบง่ายตรงไปตรงมา ด้วยการเล็งเห็นที่จะสร้างผลกระทบต่อความรู้สึกทางกายและอารมณ์ในเบื้องต้นแบบฉับพลันทันที มากกว่าการคาดหวังสัมฤทธิผลเชิงสุนทรีย์อันลึกซึ้ง

เหมือนเขาพาเราขึ้นไปอยู่จุดที่สูงที่สุดตั้งแต่เริ่มต้น แล้วตรึงเราไว้อย่างนั้น

หลังการพรีเมียร์ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมากของ คาร์มินา บูรานา โดยคณะอุปรากรแห่งเมืองฟรังค์ฟวร์ท (Frankfurt) มีขึ้นเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๗ ขณะนั้นเขาอายุ ๔๑ ปี ได้สั่งให้ผู้พิมพ์ทำลายชิ้นงานของตัวเองก่อนหน้านั้นให้หมด - จากนักประพันธ์โนเนม กลับมีชื่อเสียงโด่งดังชั่วข้ามคืน และเพลงนั้นก็กลายเป็นผลงานชิ้นสำคัญในยุคคลาสสิก กลายเป็นเพลงอมตะที่ถูกนำมาใช้ในปัจจุบันมากจนนับไม่ไหว

เขาเขียนจดหมายถึงสำนักพิมพ์ว่า

"Everything I have written to date, and which you have, unfortunately, published, can be destroyed. With Carmina Burana my collected works begin"

ขณะที่สถานการณ์การเมืองของยุโรป ณ เวลานั้นค่อนข้างตึงเครียด พรรคนาซีของเยอรมันและพรรคฟาสซิสต์ของอิตาลีเริ่มเรืองอำนาจ ออร์ฟถูกกล่าวหาว่าร่วมงานกับนาซี จากการที่ผลงานเพลงเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่นาซีเยอรมัน ขณะเดียวกัน พรรคนาซีกลับแบน A Midsummer Night's Dream Overture Op. 21 ผลงานของเมนเดลส์โซห์น (Felix Mendelssohn) เพราะเขาเป็นยิว ทำให้ออร์ฟกลายเป็นนักประพันธ์เพียงคนเดียวที่ถูกเรียกใช้งาน - คาร์มินา บูรานา กลายเป็นเพลงที่มีชื่อเสียงแห่งยุคในที่สุด

ท่อน "O Fortuna" (เทพีแห่งโชค

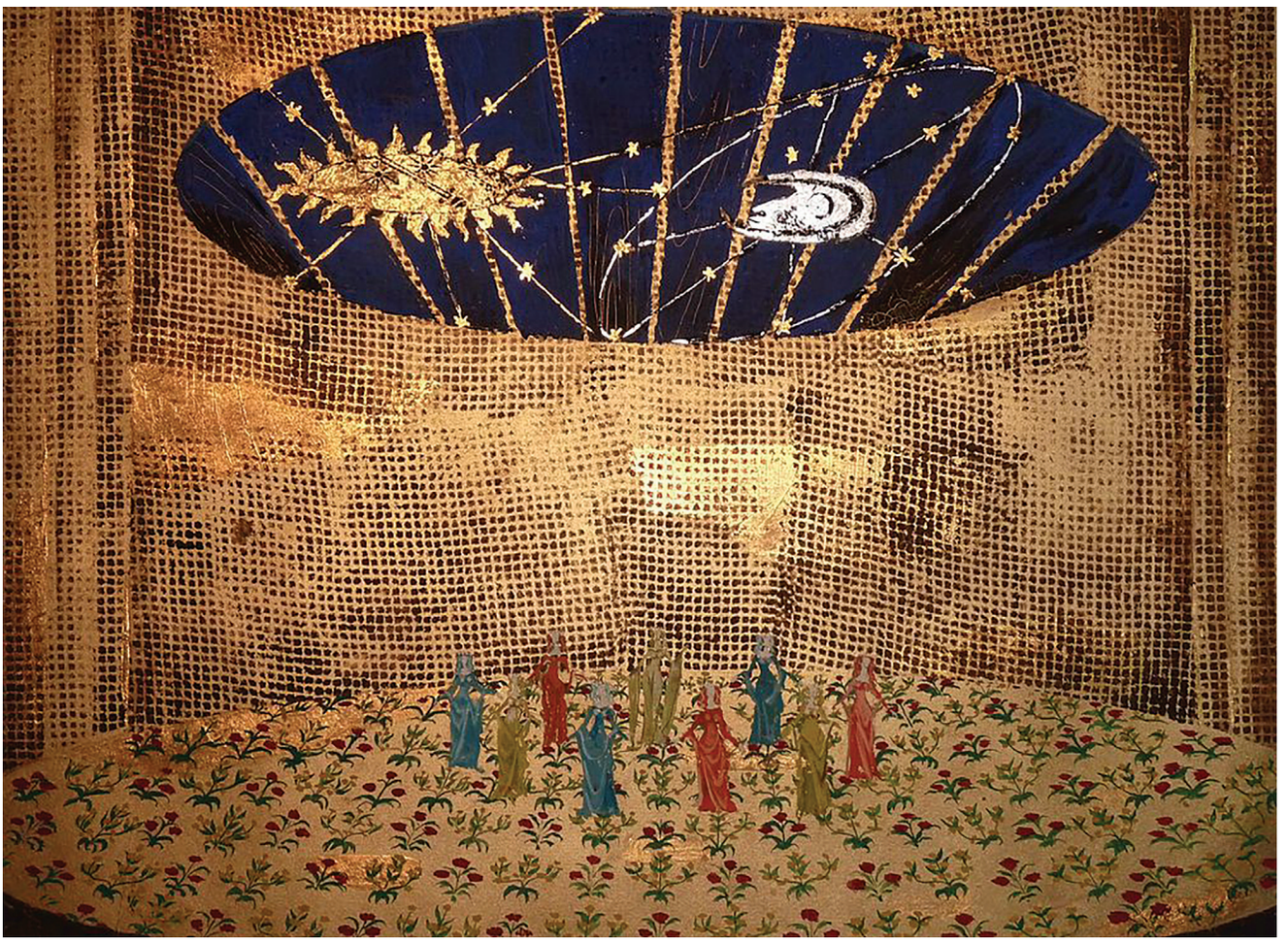

ฉากที่ออกแบบโดย Helmut Jürgens สำหรับการแสดงในมิวนิกปี ค.ศ. ๑๙๕๙

ชะตาและความโชคดีของโรมัน) ที่เป็น motif หลักของเพลงในช่วงเริ่มต้นและสิ้นสุด ถูกขนานนามว่าเป็น **"งานเพลงคลาสสิกที่ใช้กันเกลื่อนที่สุดในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์"**

ศิลปินแทบทุกแนวดนตรีจะบันทึกเสียงเพลงนี้เก็บเป็นหนึ่งในคอลเลคชั่นของตัวเอง กระทั่งทุกวันนี้ "O Fortuna" กลายเป็นสินค้าหลักในวัฒนธรรมป็อป ทั้งภาพยนตร์ ละคร รายการเรียลลิตี้ รายการวิทยุ โฆษณา วิดีโอเกม การแข่งขันกีฬา ฯลฯ โดยเฉพาะต้องการให้การสื่อสารนั้นทรงพลัง เช่น ถูกใช้พรรณนาความเจ็บปวดจากการติดยาของ เจมส์ มอร์ริสัน (James Morrison) ในภาพยนตร์อัตชีวประวัติเรื่อง The Doors (1991) วิดีโอเกม The Sims Medieval สถานการณ์สมมติที่มีฉากเป็นยุโรปยุคกลาง ซึ่งแฟนเกม The Sims คงคุ้นหูกันเป็นอย่างดี หรือจะเป็นทีมบาสเกตบอลชื่อดังประจำรัฐโอไฮโอ The Cleveland Cavaliers เมื่อมีการแข่งขัน "ในบ้าน" มักจะเปิดเพลงนี้ก่อนเริ่มแข่งขันเสมอ เชื่อว่าเป็นการสร้างสภาพแวดล้อม เรียกขวัญกำลังใจทั้งผู้เล่นและผู้ชม เหมือนสื่อเป็นนัยว่าโชคชะตาอยู่ในมือเรา ขณะที่มหาวิทยาลัยออสโล (University of Oslo) ก็เปิดเพลงนี้ในพิธีรับเข้าศึกษาเป็นประจำทุกปี

Alex Ross นักวิจารณ์เพลงชาวอเมริกัน บอกว่า

"The music itself commits no sins simply by being and remaining popular. That Carmina Burana has appeared in hundreds of films and television commercials is proof that it contains no diabolical message, indeed that it contains no message whatsoever - ในตัวเพลงที่พูดถึงบาปนั้นยังคงมีอยู่และยังคงเป็นที่นิยมในปัจจุบัน การปรากฏในภาพยนตร์มากกว่าร้อยเรื่องและโฆษณาทางโทรทัศน์ เป็นสิ่งพิสูจน์ว่ามันไม่ใช่เพลงที่เลวร้าย... ที่แน่ๆ คือ มันไม่มีความชั่วร้ายใดๆ"

คำว่า "โอ้ โชคชะตา" ที่เปิดการขับร้องขึ้นมานี้ แสดงนัยแห่งชีวิตทั้งสองด้าน ทั้งความสุขสมหวัง และความโชคร้าย "พลังอำนาจและความทุกข์ยาก แท้จริงมันก็เหมือนกันนั่นแหละ!!!"

พิจาริน วิริยะศักดากุล นักร้องเดี่ยวโซปราโน

ด้วยลีลาของเพลงที่เป็นจังหวะชัดเจน ความไม่เป็นระเบียบของวงขับร้องที่ถ่ายทอดออกมาอย่างตั้งใจ และเสียงต่ำๆ ในโน้ตตัว D การขับร้องของวงประสานเสียง และเครื่องเคาะที่ครึกโครม เหล่านี้ดึงดูดให้คนฟังเคลิ้มตาม ซึ่งทีพีโอนำเสนอได้แบบไร้ข้อกังขา โดยหนึ่งในองค์ประกอบที่สร้างสีสันให้กับคอนเสิร์ต นั่นคือ นักร้องเสียงบาริโทน ที่นอกจากมีน้ำเสียงงามๆ นุ่มลึก-สงบ-สันติแล้ว ยังออกท่วงท่า ลีลา เข้ากับทำนองและเนื้อร้องภาษาละติน ด้านนักร้องเดี่ยวโซปราโนปรากฏตัวในเดรสยาวสีแดงแสด เสียงใสมาก เหมือนกระดิ่งที่ดังกังวานในวัด ฟังดูนุ่มนวล เย็นๆ ได้ยินแล้วอยากเอนกาย

เสียงรองเท้าส้นสูงขณะเธอเดินเข้ามากลางเวที เหมือนนาฬิกาจับเวลา มันดังทุกครั้งที่เธอเดินเข้ามา เหมือนนาฬิกาที่คอยย้ำเตือนว่าเวลาใกล้หมดแล้ว กงล้อแห่งโชคชะตาหมุนไปอีกแล้ว

ด้าน กุดนี อีมิลสัน วาทยกรผู้ทำหน้าที่ควบคุมวง ก็ออกลีลาตามอารมณ์เพลงอันดุดัน แต่ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มเบิกบานนั่นทำให้เห็นความต่างกับตอนควบคุมวงในการแสดงเพลง Tragic เพลงยากอีกชิ้นของมาห์เลอร์ พระเอกอีกคนของวันนี้คือ ฤทธิ์ ทรัพย์สมบูรณ์ ผู้ฝึกซ้อมวงขับร้องประสานเสียงให้กลายเป็นหนึ่งเดียว

...

หลังแต่งเพลงนี้สมบูรณ์ คาร์ล ออร์ฟ ยกย่องให้เป็นงานชิ้นเอก สำหรับเขานั้น “เพียงพอแล้ว” เพียงผลงานชิ้นเดียวที่ตั้งใจรังสรรค์ขึ้น ก็พอแล้วที่จะทำให้ “ชื่อ” ของเขาตรึงใจคนทั้งโลก ไม่ต่างจาก “ผลงาน” ที่เขาสร้างขึ้น

และอาจเพราะเพลงนี้พูดถึง “กงล้อแห่งชะตากรรม” ที่หมุนวนไปตามแรงเหวี่ยง - พูดถึงโชคชะตา ที่ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าไหร่ ก็ยังเป็นหัวข้อที่ทันสมัยอยู่เสมอ

หากเราเข้มแข็งพอจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ รับมือกับความไม่แน่นอนในโชคชะตา - เราจะเรียนรู้ได้ว่า สิ่งที่แน่นอน ก็คือความไม่แน่นอน

เรื่อง: นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
ผู้ช่วยบรรณาธิการวารสารเพลงดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (Bavornpak Rujiveaschanun)

25 Hours (Of Happiness)

ผ่านตาคอลัมน์ Alumni News and Notes มาแล้วตั้งแต่เดือนมีนาคม และคงเป็นไปไม่ได้เลยที่คอลัมน์ Alumni news and Notes จะขาดอีกหนึ่งวงแห่งความสำเร็จจากรั้วดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล วง 25 Hours ที่สมาชิกในวง ๔ จาก ๕ คน จบการศึกษาจากรั้วดุริยางคศิลป์

25 Hours เป็นกลุ่มดนตรีในสังกัดค่าย genie records แนวอัลเทอร์เนทีฟบวกกับการผสมผสานของกลิ่นอายบริทป็อป (Britpop) โฟล์ค (Folk) ร็อก (Rock) ผลงานเพลงที่เป็นที่ประจักษ์ถึงความนิยมต่อผู้ฟัง ได้แก่ เพลงวันดีดี ทำได้เพียงและถามจันทร์ สมาชิกทั้ง ๔ ที่จบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ได้แก่ ประทีป สิริอิสสระนันท์ (โฟร์) มือกีตาร์, ปิยวัฒน์ มีเครือ (ปู่) มือกีตาร์, เอกศิริ กำบังภัย (บัง) มือเบส และ กฤตพงศ์ สกุลนามอเนก (จ๊อบ) มือกลอง รวมทั้งท้ายที่สุด นักร้องนำ สมพล รุ่งพาณิชย์ (แหลม) ที่ถึงจะไม่ได้จบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ก็ยังสละเวลามาให้สัมภาษณ์กับวารสารเพลงดนตรีร่วมกับเพื่อนๆ เพื่อความสมบูรณ์แบบและครบสมาชิกในวง 25 Hours ถือเป็น Happy Hour ที่หาได้ยากที่ต้องรีบคว้าไว้และนำมาแบ่งปันกับผู้อ่านภายใต้ชื่อเรื่อง 25 Hours (of Happiness) นี้

แต่ละคนเรียนรุ่นไหน สาขาอะไร เครื่องดนตรีเอกอะไร

บัง: ผมรุ่นที่ ๓ เรียนแจ๊ส ๒ ปี แล้วก็เรียน MIT ปี ๓ กับ ปี ๔ เอกเบสครับ

ปู: เรียน Entertain ครับ กีตาร์ รุ่น ๗

โฟร์: รุ่น ๗ เหมือนกัน แต่ผมเรียน MIT เอกกีตาร์ครับ

จ๊อบ: ผมจบรุ่น ๘ ครับ จบ Music Business เอกกลอง

ตอนเรียนเป็นอย่างไรกันบ้าง

บัง: ผมจะเป็นรุ่นที่ตึกยังไม่มีแอร์ เป็นการเรียนแบบยากลำบากสักนิด เพราะว่าห้องก็มีอยู่สองห้อง แล้วมันต้องเรียนตั้งแต่ปีหนึ่งถึงปีสาม ที่ต้องลำบากตอนนั้นก็เพราะเครื่องดนตรียังไม่พร้อมมากนัก อย่างห้องเรียน Basic Piano มีเปียโนไม่พอกับนักศึกษา ซ้อมเสร็จจะมีคนมารอซ้อมต่อ ปีสองจึงเริ่มย้ายมาที่ตึกใหม่ไม่มีแอร์ ไม่มีลิฟต์ แล้วเล่นดับเบิลเบสตัวใหญ่ ต้องแบกไปห้องอาจารย์หลง (อาจารย์นพดล ถิรธราดล) ที่สอนแจ๊สอยู่ชั้นสี่ มีครั้งหนึ่งต้องแบกแอมป์จากชั้นสี่ลงมาชั้นหนึ่ง แล้วครั้งหนึ่งทำหล่นแล้วก็ยกต่อ (หัวเราะ)

มีอุปสรรคหรือจุดหักเหในชีวิตบ้างไหม

บัง: ตอนเรียนก็เรียนไปเรื่อยๆ ไม่ได้รู้สึกอะไร แต่พอเรียนจบออกมารู้สึกว่าสิ่งที่เราเรียนมันได้ใช้เยอะมาก เวลา arrange เวลาอะไรแบบนี้ ที่เราเรียนมาเรื่อง chord เรื่อง harmony ก่อนหน้าเราคิดว่าเราจะได้เอาไปใช้ตอนไหน ในชีวิตจบมาถ้าต้องสอนก็คงไม่ได้ใช้ กลายเป็นได้ทำเพลงได้ใช้ทำอะไรต่อมิอะไรมากมาย ได้ร้องประสานเสียง ถ้าไม่มีวิชา Ear Training ก็คงทำไม่ได้

ปู: ประสบการณ์ที่ได้จากวิทยาลัยตอนนั้นเราคิดว่าเราเก่งมาก ทุกคนนะเด็กดนตรีจะคิดว่าตัวเองเก่งมาจากโรงเรียนเก่า แต่พอมาอยู่รวมกันที่มหาวิทยาลัยโอ้โห... อ่อนด้อย กลายเป็นคนตัวเล็กๆ เจอคนเก่งมารวมกันอยู่ที่นี่เยอะ

ปรับตัวอย่างไร

ปู: เราก็ขยันซ้อม ที่ได้ดีอย่างหนึ่งคือสังคมมันจะทำให้เราเก่งขึ้น

โฟร์: ผมก็ได้ตอนที่เป็น Pre-College รุ่นหนึ่ง ไม่มีแอร์ ไม่มีพัดลม ไม่มีลิฟต์ ต้องแบกพัดลมมาจากบ้าน เป็นพัดลมฮาตาริแบกกันมาเองจากที่บ้าน ตอนนั้นร้านอาหารก็ยังไม่มีด้วย มีอยู่ร้านเดียวที่เป็นญาติของพ่อแม่เพื่อนๆ มาเปิด เป็นช่วงชีวิตที่สนุกครับ เพราะว่าเพื่อนๆ รุ่นผมค่อนข้างที่จะสนิทกันหมด เพื่อนเราเล่นเปียโนเราก็ได้แลกเปลี่ยนวิชากัน เพราะว่าตอนที่เราอยู่โรงเรียนเก่าเราจะอยู่ในกะลาของเรา เราอาจจะเล่นดนตรีร็อกเล่นกีตาร์อย่างเดียว ที่นี่เราเจอเครื่องเป่าเฟรนช์ฮอร์น ตอนนั้นยังไม่ทราบเลยครับว่าเฟรนช์ฮอร์นคืออะไร ตอนรุ่นผมเข้ามาไม่มีคนเล่นโอโบ มีคนเล่นเชลโลหนึ่งคน ประมาณนี้ แล้วพอมารุ่นหลังๆ เริ่มมีเพื่อนเล่นโอโบ เขากลายเป็นคนที่เก่งที่สุดในวิทยาลัยไปเลย เพราะมีเขาเล่นอยู่คนเดียว ก็ถือว่าเป็นช่วงชีวิตที่สนุกมาก แล้วนอกเหนือจากสิ่งที่ได้จากตรงนี้คือ Connection เพราะมันทำให้ผมมาเจอพี่บังกับเพื่อนๆ มันทำให้เราเกิดมาเป็น 25 Hours ถึงทุกวันนี้

จ๊อบ: ชีวิตที่ดุริยางคศิลป์สุดยอดมากๆ มันส์มากเลย เพราะก่อนหน้านั้นผมอยู่มหิดลเหมือนกันแต่ผมเรียน Pre-College ที่อินเตอร์ ตอนเรียนปรับภาษาที่ MUIC ผมก็รู้สึกว่าสังคมที่นั่นมันไม่ใช่ที่ของเรา แล้วเรามีเพื่อนอยู่ที่ดุริยางคศิลป์ เขาก็ชวนมาเรียนดนตรี ไปซื้อใบสมัครให้ผมเลย ผมก็สนใจและสอบติด แต่สิ่งที่สนุกมากในดุริยางคศิลป์ก็คือทุกคนเล่นดนตรี เราได้คุยกับทุกคน เราได้คุยเรื่องดนตรีทุกวัน เราได้อยู่กับเพื่อนนักดนตรี ได้เล่นดนตรีหลายๆ แนว ได้เล่นกับเพื่อนๆ ซึ่งแต่ละคนก็มีแนวการเล่นต่างกันไป คนนี้เล่นแบบนี้ คนนั้นเล่นแบบนั้น มันทำให้ตัวเราพัฒนา แล้วก็ได้ไปประกวดที่นู่นที่นี่ จนกระทั่งทุกวันนี้ก็ได้มาอยู่กับพวกพี่ๆ เขา

ตอนเรียนมีปัญหาหรืออุปสรรคบ้างไหม

จ๊อบ: ปัญหาคงเป็น Ear Training อาจารย์ดุมาก (หัวเราะใหญ่) ครั้งหนึ่งสอบร้อง อาจารย์ท่านก็นั่งมองแบบโหดมาก ร้องๆ อยู่อาจารย์ตะโกน เฮ้ย! สมาธิกระเจิงเลย อาจารย์บอกคุณสอบไม่ได้คุณออกไปเลย ผมรู้สึกว่า วันนั้นมันทำให้ผม

ซ้อมเยอะขึ้น มันทำให้ผมรู้ตัวเลยว่าผมซ้อมไม่พอ ซ้อมจนผมผ่าน Ear สี่ตัวภายในสองปี เพราะว่ามือกลองส่วนใหญ่เรื่อง Ear แย่มากเลย แต่ว่าของผมผ่านได้สองปีก็ถือว่าโชคดี เหมือนว่าอาจารย์ผลักดันให้เราซ้อมหนักมากขึ้น

ทำไมเลือกมาเรียนดนตรีกัน

โฟร์: มันเป็นสิ่งที่ผมรักครับ (หัวเราะ) พูดกันตรงๆ ก็คือ ตอนที่เราเด็กๆ ตอนอยู่ ม.๑-ม.๒ เราไม่รู้หรอกว่าเราชอบอะไร เราอาจจะโชคดีตรงที่เราเล่นกีตาร์แล้วมีวงกับเพื่อน มันเหมือนกับว่ามีไฟลิบๆ แล้วว่าชอบดนตรี เหมือนกับว่าเราทุ่มเทกับมัน พอกลับบ้านเราก็เล่นดนตรี การเรียนอย่างอื่นมันไม่ค่อยอยู่ในหัวเรา มันคล้ายๆ ว่าถ้าไม่เล่นดนตรีมันเรียนไม่ไหว มันคือความฝันลึกๆ ว่าอยากจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีดนตรีตลอดเวลาอยู่ดีๆ เพื่อนผมเอาใบสมัครมาให้ บอกไปสมัครมหิดลสิ ตอนนั้นยังคิดว่ามันมีมัธยมด้วยเหรอ เปิดปีแรกด้วยเลยไปสมัคร แล้วก็เจอฝันที่เป็นจริง

ปู่: เป็นเพราะผมไม่เรียนอย่างอื่นเลย วิชาการผมก็ไม่ชอบ เวลาผมกลับบ้านก็จะซ้อมกีตาร์ เล่นกีตาร์ แกะเพลง ก็เลยคิดว่าจะเอาดีทางด้านนี้ จึงตัดสินใจเรียน

บัง: ตอนนั้นไม่รู้จะเรียนอะไร สิ่งที่คิดไว้ก็คือคณะนิเทศศาสตร์ แต่ก็คิดว่าคงจะเอนทรานซ์ไม่ติดเพราะว่าโง่เหลือเกิน (หัวเราะใหญ่) ตอนเรียนที่โรงเรียนเป็นเหมือนผู้นำทางด้านเล่นดนตรี มือเบสเป็นอะไรที่หายาก เลยต้องไปเล่นเบสให้กับหลายๆ วง แล้วพอเวลาใครมีปัญหาก็ต้องพี่บังมาช่วยดูจะได้แน่นขึ้น เหมือนที่ปู่บอกอยู่โรงเรียนเก่งเหลือเกิน วันหนึ่งนั่งรถเมล์กลับบ้าน ตอนนั้นกำลังจะต้องเอนทรานซ์ ผ่านโรงพยาบาลรามาเขาติดป้ายข้างๆ โรงพยาบาลว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์รับสมัครนักศึกษาจำนวนมาก เฮ้ย! มหิดลมีดนตรีด้วยเหรอ ไม่เคยได้ยิน เคยได้ยินแต่ จุฬาฯ เกษตร บ้านสมเด็จ จันทรเกษม อาทิตย์ต่อไปตัดสินใจไปสมัครสอบ ปรากฏว่าไม่ติด สมัยก่อนจะสอบหลายรอบ สอบครั้งแรกไม่ติด เพราะก็ไม่เคยมีความรู้ ตอนไปสอบ เล่นสเกลก็ไล่แบบปกติ เจอสเกลที่เป็น Harmonic Minor ก็งงว่ามีแบบนี้ด้วยเหรอ พอสอบไม่ติดคราวนี้ก็ไปถามอาจารย์หลงว่าต้องทำยังไง อาจารย์ก็เลยแนะนำให้ไปเรียนเพิ่มเติม ก็เลยไปเรียนที่ Dr. Sax

จ๊อบ: จริงๆ ก็คุยกับรุ่นพี่คนหนึ่งเป็นรุ่นพี่ที่มหิดลเรียนดุริยางคศิลป์ เขาเห็นผมเรียนที่ MUIC ได้ชวนทำวงไปประกวดงาน แล้วถามว่าไม่ไปเรียนดนตรีล่ะ ถ้าเกิดเรียนดนตรีนี่รุ่งแน่เลย บวกกับตอนนั้นผมเบื่อที่เรียนอยู่มากๆ ไม่อยากเรียน ก็เลยเอาก็เอา ก็เลยออกมา มีเพื่อนที่เรียนอยู่เขาก็คุยกัน อยากไปสมัคร เพื่อนก็ซื้อใบสมัครมาให้เลย แล้วก็สอบติดเลยได้มาเรียน

พอเรียนจบไปทำอะไรกันต่อ

โฟร์: จริงๆ ตอนที่เรียนอยู่ช่วงปริญญาตรีก็โชคดีมีโอกาสได้ไปทำงานกับโปรดิวเซอร์ที่แกรมมี่อยู่แล้ว เริ่มจากการไปอัดเสียง อัดกีตาร์ แล้วก็พัฒนาไปเป็นคน arrange เพลง คนทำดนตรีในแกรมมี่ คือชีวิตในสี่ปีของเราทำงานอยู่แล้ว ทำงานมาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นพอจบปุ๊บเราก็รู้แล้วว่าเราจะทำอะไร เราก็ทำดนตรีต่อไปนั่นแหละ

ปู่: ผมจบมาไม่ได้ทำอะไร จริงๆ อยู่กับโฟร์นี่แหละ ทำด้วยกัน ผมจบมาตอนนั้นเคยเป็นครูสอนเด็กมัธยม สอนดนตรี สักพักเบื่อ ผมก็มาแต่งเพลง เป็นเบื้องหลังครับ

บัง: ก็เป็นครูโดยตรงเลย จบมาก็ไปสอนเลย สอนตามโรงเรียนดนตรีทั่วไป แล้วก็มีเล่น Backup ให้ศิลปิน

จ๊อบ: ก็คล้ายๆ กับพี่บังครับ จบมาก็มีสอน มีเล่นกับพี่บังบ้าง มาสายเดียวกัน

มีไอดอลหรือแบบอย่างด้านดนตรีไหม

ปู่: ไอดอลเปลี่ยนไปตามยุคสมัยครับ เด็กก็เป็นวง Silly Fools วงคาราบาว วง Blackhead วง Paradox ตั้งแต่ตอนเริ่มเล่นกีตาร์ พี่เสือ ธนพล ต่อมาพอเริ่มโตขึ้น ก็ฟังนู่นฟังนี่ ฟังเพลงต่างประเทศเปลี่ยนไปเรื่อยๆ

ความเป็นมาของวง 25 Hours

แหลม: ผมมาตอนพวกเขาใกล้เรียนจบ ช่วงนั้นผมก็เริ่มจะเรียนจบพอดี ผมเรียนราชมงคล เรียนวาดรูป ตอนระหว่างเรียนตั้งแต่เด็กเข้าไปอยู่ที่แกรมมี่เป็นศิลปินฝึกหัด แล้วก็มีโอกาสได้ไปอยู่ในนั้นประมาณ ๑๐ ปี จะมีอัลบั้มแต่ก็ไม่ได้ออก ทำเพลงไปแล้วเป็นร้อยแต่ก็ไม่ได้ออก สัญญาก็จะหมด ค่ายก็ไม่ทำให้เราแล้ว เราหมดสัญญา ๑๐ ปี ก็เหมือนเหลวเป๋วไป ผมทำงานมาสักพักหนึ่ง ก็มีพี่ๆ ที่รักใคร่กันอยู่ครับ เขาก็เป็นห่วงเราเห็นว่าเราน่าจะไปต่อได้ แล้วเราก็อยากทำ ส่วนโฟร์เองก็ทำงานอยู่กับพี่ๆ น้าๆ ที่เรารู้จักพอดี เขาก็พูดถึงโฟร์ขึ้นมาว่าแหลมน่าจะรวมวงกับโฟร์นะ คือตอนนั้นผมไม่มีวงดนตรี เป็นนักร้องเดี่ยว แล้วเราก็ชอบในการทำวงอยู่แล้ว แต่ว่าด้วยหลายๆ อย่าง ทำให้ไม่ได้ทำและต้องแยกกันไป ก็คิดว่าน่าจะเป็นโอกาสที่ดีถ้ามีวงก็เลยได้เจอโฟร์ ในเรื่องเพลงก็น่าจะไปในทิศทางเดียวกันได้ แล้วก็มีพี่บัง ตอนนั้นโฟร์ก็มีพี่บังร่วมวงอยู่แล้วด้วย มีพี่ตั้มเป็นมือกลองคนเก่า

จ๊อบ: พี่ตั้มก็เป็นศิษย์เก่าดุริยางค์เหมือนกัน รุ่นเดียวกับพี่บัง

แหลม: ใช่ แล้วก็ตัดสินใจเริ่มคิดว่าเราน่าจะรวมวงกัน เพื่อทำเพลงเป็นของตัวเอง ช่วงนั้นก็หมดสัญญาแล้วครับ ตอนแรกก็คิดว่าจะอยู่แกรมมี่ ทำเพลงเสนอที่แกรมมี่ แต่ว่าก็ตัดสินใจว่าไม่เอาดีกว่า เราว่าบรรยากาศเพลงในแกรมมี่ตอนนั้นกับสิ่งที่เราตั้งใจมันน่าจะสวนทางกัน เพราะว่าเราอยากทำอัลบั้ม แต่ตอนนั้นสภาพวงการมันก็มีแต่ปล่อยเป็น Single หมด แต่เราเชื่ออีกแบบหนึ่ง เราก็เลือกที่จะออกไปเป็นนักดนตรีอิสระกัน ทำเพลงกันแป๊บเดียวก็มีปู่เข้ามา เพลงแรกที่วงทำปู่เขียนเนื้อ ตอนแรกจ้างให้ปู่เขียน สักพักก็เอามาร่วมวงเลยดีกว่า

จะได้ไม่ต้องจ่ายค่าเนื้อ (หัวเราะ) คิดว่ามันน่าจะสมบูรณ์ขึ้นเพราะวงก็มีแค่สามคน ปู่เข้ามาเป็นคนที่สี่ มาเติมเต็มเรื่องเนื้อเพลง

วง 25 Hours รวมกันมากี่ปีแล้ว

แหลม: แปดถึงเก้าปีครับ จริงๆ ตอนปลายปี ๕๐ ก็เจอกันแล้ว

คิดว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญในการทำวงด้วยกัน

แหลม: ผมว่าเรื่องดนตรีก็เรื่องหนึ่ง ความสามารถ ความเข้าใจเรื่องดนตรีมันต้องมีอยู่แล้ว ทุกคนมีพื้นฐานในการใช้อาวุธเป็นกันอยู่แล้ว ผมว่าทุกคนก็เข้าใจเรื่องของศิลปะด้วย ศิลปะคือการประกอบและนำเสนอเพลงในรูปแบบของการนำเสนอความคิดความรู้สึกออกไปแล้วให้ผู้เสพได้รับรู้ ตรงนั้นก็สำคัญด้วยเช่นกัน แต่ที่สำคัญมากกว่านั้นคือการอยู่ด้วยกัน วงมีกัน ๕ คน มันก็ไม่ต่างจากการทำงานร่วมกันในรูปแบบสาขาอื่นๆ หรือว่าการเรียนที่ทำเป็นกลุ่ม มันก็เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ตรงนั้น คืออย่างผม ผมเพิ่งมาอยู่วง ตอนแรกๆ ก็อาจจะมีความคิดหรืออาจจะมีบรรยากาศที่เราเจอสังคมเพื่อนอีกแบบหนึ่งเพราะเรียนศิลปะ ผมว่ามันก็ต้องปรับกันในเรื่องไลฟ์สไตล์ เรื่องของความคิดต่างๆ แล้วก็หาพื้นที่ที่จะอยู่ด้วยกันได้ เราต่างคนก็ต่างมีนิสัยส่วนตัวอะไรก็แล้วแต่ ก็ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ด้วยกันให้ได้ มันคงไม่ใช่แบบเราทั้งหมด ก็เป็นแบบเพื่อนด้วย เป็นของทุกๆ คน เพื่อให้มันเกิดชิ้นงาน หรือเกิดการที่จะเดินไปข้างหน้าด้วยกันได้

พอใจไหมกับที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

โฟร์: พอใจมากครับ มันคือชีวิตที่คนอิจฉานะ จริงๆ เพราะว่าเราก็ได้ทำสิ่งที่รักแล้วมันก็สร้างรายได้ให้เราด้วย นั่นแหละครับคือดีที่สุดแล้ว

มีมุมมองหรือคิดวาดอนาคตเกี่ยวกับดนตรีว่าอยากจะทำอะไรเพิ่มเติมมากกว่านี้ไหม

แหลม: ก็คงแน่นอนนะผมว่า ถ้าถามว่าตอนนี้ดีมั้ย ทุกวันนี้ชีวิตมันก็ดีขึ้นในทุกมิติ ทั้งในเรื่องของชื่อเสียง เรื่องของรายได้ เรื่องของสิ่งที่ยังได้ดำรงอยู่ในสิ่งที่ตัวเองรัก ได้ประกอบอาชีพที่ตัวเองรัก มีผู้คนที่สนับสนุนเรา บางทีอีกมุมหนึ่งเราก็ได้ให้แรงบันดาลใจผู้คนด้วย มันก็ท้าทายในทีละ Step ของตัววงเอง อย่างเช่น ในเรื่องของการนำเสนอเพลงต่างๆ เราจะทำอย่างไรให้วันพรุ่งนี้ที่จะทำเพลง จะเกิดเพลงใหม่และแตกต่างขึ้นไปอีก จะพัฒนาขึ้นไปอีก อันนี้ก็เป็นสิ่งท้าทาย เรื่องอะไรที่เราจะเอามาพูดอีก เพลงพูดไปยี่สิบสามสิบเพลงแล้วเรื่อง Topic ที่อัดอั้นตันใจก็ทยอยพูด เรื่องที่รู้สึก อะไรแบบนี้ครับ มันก็ท้าทายอีกว่าแล้วเราจะหาเรื่องใหม่ๆ อะไรมาพูดในแง่มุมที่มันต่างออกไปจากวงเราเองด้วยซ้ำ แล้วก็รวมถึงวงอื่นๆ อีก ผมว่าในเรื่องของกระบวนการทำงานในเรื่องของชิ้นงานมันก็ท้าทายแล้ว ที่จะทำให้มันเกิดการกระเพื่อมไปข้างหน้า ปัจจัยอื่นๆ มันก็มีความท้าทายไปอีก มันก็คงเป็นเรื่องของการวางเป้าไป

เรื่อยๆ ถ้าบอกโอเค สำเร็จ เราแฮปปี้ มีดังค์ใช้ มันก็โอเคเรื่องหนึ่ง แต่ว่าถ้ามันหยุดแค่นี้ มันก็มีแต่แย่ลง เราก็ต้องวางเป้าหมายแล้วก็พยายามที่จะทำไปถึงเป้าใหม่ๆ ที่เราวางไว้ให้ได้

อย่างทุกวันนี้ก็อาจจะมีเรื่องของเล่นดนตรี เพลง แล้วก็มีเรื่องของเราที่ทำโชว์ก็จะมีเรื่องของการทำโชว์ที่มันทำให้เกิดโชว์ที่เต็มเสียงขึ้น อย่างเช่น เรามีการทำแสงไฟ เราก็พัฒนาวงของเราให้มีกระบวนการของเรื่องทำแสงไฟที่เล่นประกอบกับดนตรี เราจัดหาเด็กมาทำ ให้ภาพที่คนมองเห็นกับเสียงที่ได้ฟังมัน groove ไปด้วยกัน เพราะว่ามันเป็นสิ่งสำคัญมาก คือฝรั่งเขาจะเรียกว่า light and sound เขาจะไม่ว่ากันเรื่อง sound อย่างเดียว เนื่องจากโชว์จะมีเรื่องของตามองด้วย ยกตัวอย่างเหมือนไฟเล่นไปคนละทิศทางกับกีตาร์ที่เล่นไป เราอาจจะหยุดแล้วแต่ไฟยังไม่หยุด เพราะฉะนั้น ผมว่าความรู้สึกที่มันสัมพันธ์กันจึงจะเกิดพลัง เหมือนคนเล่นกีตาร์เล่นเบสเล่นไม่ตรงกัน มันก็คล้ายๆ กัน แต่ถ้าภาพมันไปด้วยกันผมว่ามันจะเกิดมิติการโชว์ที่สนุกขึ้น แล้วตอนนี้เราก็เริ่มทำ เริ่มทำได้หนึ่งปีแล้ว เราเริ่มจากงานโชว์ตามผับ แล้วก็เป็นโมเดลที่ค่อนข้างเล็กกระชับ คือจัดคนไป ไปใช้ของที่งาน บางวงเขาก็มาดูแล้วเขาก็ทำๆ กัน เป็นเรื่องของการยกระดับตัวเองด้วย วงการมันกระเพื่อม คนดูก็จะได้รับสิ่งที่มันมีมาตรฐานมากขึ้น เราก็ทำทั้งผับทั้งงานใหญ่ด้วย อันนี้ก็เป็นสเต็ปหนึ่งที่เราวางไว้ ซึ่งหมายความว่าอนาคตก็คงจะต้องมีอีกว่า ถ้าอันนี้มันโอเคแล้วมันจะมีอะไรอีก คือเป้าหมาย

นอกจากทำวงด้วยกัน มีทำงานด้านอื่นด้วยไหม

โฟร์: ก็เป็นเรื่องเบื้องหลัง มี Produce งานเพลงให้กับศิลปินบ้าง ทำเพลงให้คนนู้นคนนี้บ้าง คือยังคลุกคลีกับดนตรีอยู่

จ๊อบ: ของผม 25 Hours อย่างเดียว ๑๐๐ %

ยังติดต่ออาจารย์ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่เรียนด้วยกันอยู่ไหม

บัง: ล่าสุดอาจารย์หลงให้เราออกแบบเสื้อให้งานแจ๊ส

โฟร์: จริงๆ หลังๆ มีเรื่องของ LINE GROUP มันทำให้เรามารวมกลุ่มกันได้ใหม่ อย่างผมก็มีกลุ่มที่เรียนกันตอนมัธยม ตอนนี้ก็กลับมาคุย ที่นี่มันก็จะได้เห็นชีวิตว่าไอ้เพื่อนคนนี้ตอนนี้มันไปทำอะไร บางคนแปลกมากไปทำ TV เป็น Producer รายการ คือเขาก็จะมี Community ของเขาที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้อยู่ตรงนี้

ถ้ามีเด็กๆ รุ่นน้องอยากเป็นแบบพี่ๆ วง 25 Hours พี่ๆ จะให้คำแนะนำเขาว่าอะไร

แหลม: ผมไม่ได้เรียนดนตรีนะครับ มันก็คงพูดในเรื่องว่าถ้าคุณฝันแล้วก็อยากทำอะไรก็ต้องทำให้จริง แล้วก็เป็นอย่างที่ตัวเองเป็นนั่นแหละ ผมว่าถ้าคุณตื่นมาแล้วคุณคิดถึงอะไรในทุกๆ วัน มันเป็นสิ่งที่คุณคลั่งไคล้มัน ถ้าคุณอยู่กับมัน คุณจะทำออกมาได้ดีเสมอ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพอะไร แต่ว่ามันอาจไม่จำเป็นว่าต้องเป็นดนตรีก็ได้ เป็นวาดรูปก็ได้ บางคนฝันอยากเป็นหมอ บางคนอยากเป็นอาชีพพ่อครัว อาชีพนู้นอาชีพนี้มันเยอะมาก แต่ที่สำคัญผมอยากให้ทุกคนพาตัวเองไปลองก่อน คือลองที่จะได้สัมผัสในทุกๆ กิจกรรมที่มันเกิดขึ้นบนโลกที่เราจะเอื้อมไปถึง เพราะฉะนั้น การทดลองเยอะๆ การได้พาตัวเองไปแตะเยอะๆ มันทำให้เรารู้ว่า เฮ้ย เราน่าจะไปทางนี้นะ หรืออะไรไม่ใช่ บางทีการไปรู้อะไรที่ไม่ใช่ก็ดี เราจะได้ไม่ไปยุ่งกับมัน แต่ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรเลย เราไม่รู้เลยนะว่าอันนั้นคือสิ่งที่เราชอบหรือไม่ชอบ เราก็แค่เดินไปตามถนนที่เหมือนมันไหลไปเรื่อยๆ ด้วยการศึกษาบ้านเรา และวัฒนธรรมของเราด้วย มันเหมือนการที่โยนเด็กเข้าไปในคลื่นหนึ่งแล้วไหลไปเรื่อยๆ ตามในโรงเรียน โรงเรียนให้ทำอะไรนู่นนี่นั่นก็ไป บางคนจบมายังไม่รู้เลยว่าตัวเองต้องการอะไร บางคนก็มาบ่นว่าทำงานไปงั้น แล้วก็ไปใช้วันว่างเพื่อหาความสุข ซึ่งอาจจะเป็น

เสาร์อาทิตย์ หลายคนนะครับไม่ได้ว่าพวกทำงานออฟฟิศ บางคนก็อาจจะมีเพราะตกอยู่ในหลุมนั้น พอพาตัวเองไหลไปเรื่อยๆ แล้วก็ไม่ทันฉุกคิด พอเรียนจบแล้วมันก็ต้องรีบคว้า คว้าอาชีพ คว้าเงินที่พอจะประคองตัวเองได้เมื่อแม่ไม่ส่ง พ่อแม่ไม่ได้ส่งคุณแล้วนะเรียนจบ เพราะฉะนั้น คุณจะคว้าอะไร ถ้าคุณใช้เวลาตั้งแต่เริ่มเรียนตั้งแต่เด็กมา คุณคิดให้เร็ว เริ่มทดลองหาตัวเองให้เร็ว คุณก็จะจับสิ่งที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่คุณชอบให้ได้มากที่สุด แต่ถ้าคุณไม่รู้อะไรเลย มันเคว้งคว้างมาก แล้วคุณก็จะจับอะไรที่มาก่อนไปอันนั้น แล้วก็รู้สึกตัวอีกทีคุณก็ทำงานอะไรก็ไม่รู้ แล้วคุณก็ไปใช้ชีวิตแค่สองวันเพื่อไปหาความสุข แต่ทำไมคุณไม่ใช้ชีวิตอีก ๕ วัน หรือทั้ง ๗ วัน เพื่อเป็นความสุขของคุณจริงๆ ทุกคนต้องมีงาน ทุกคนต้องมีอาชีพ เพราะฉะนั้นคุณก็ควรจะเลือกอาชีพที่คุณรักให้ได้

ฝากอะไรถึงผู้อ่านหน่อย

บัง: ฝันที่ดีที่สุดคือตื่นขึ้นมาลงมือทำ

จ๊อบ: ฝันที่ดีที่สุดคือฝันแล้วทำได้จริง

โฟร์: ใน ๔ ปีนั้น เวลามันสั้นนะครับ อย่าคิดว่ามันยาวนานมาก คุณต้องระลึกอยู่เสมอว่าทุกวันเราจะต้องทำอะไร อย่างเช่นพวกผมนี่ถือว่าโชคดีที่ได้เจอกัน เขาเรียกว่าหา Connection เจอ อย่างน้อยเราต้องทำอะไรให้มันได้สักอย่างหนึ่ง ตอนอยู่ที่นั่น ได้เจอเพื่อน ได้เจออะไร หรือว่าได้ฝึกอะไรก็ตาม อย่าปล่อยเวลาให้มันผ่านไปเฉยๆ คือคุณอาจจะเจอไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในนั้น อะไรก็ตามสักอย่างหนึ่งมันจะทำให้ชีวิตคุณสำเร็จไปได้

แหลม: ทุกที่มันมีแมวมอง คุณควรทำในสิ่งที่คุณทำให้ดีที่สุดเมื่อคุณเลือกรู้แล้วว่านี่คือสิ่งที่คุณชอบ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ตามมาก็คือ คุณต้องตั้งใจทำมันให้มาก ทำให้คุณเป็นคุณที่สุด ถ้าคุณเล่นดนตรีเหมือนที่ฟังๆ อยู่ ทุกคนเก่งมากเลย แต่คุณจะทำยังไงให้คุณเก่งกว่านั้น มันหมายความว่าถ้าคุณเก่งกว่าคนอื่นไปอีกยังไงก็มีคนเห็น ถ้าคุณโดดเด่นออกมา เพราะฉะนั้น ทุกครั้งที่มีโอกาสได้แสดงศักยภาพของตัวเอง ต้องพร้อม พร้อมที่จะรับโอกาส ก็คือต้องซ้อมต้องทำเมื่อมีโอกาสมาถึง คุณก็จะฉายออกมา คุณก็จะพร้อมที่จะรับโอกาสนั้น แล้วถ้าคุณไม่ซ้อมแล้วมันเกิดมีโอกาสขึ้นมา คุณก็แสดงออกไม่ได้ แต่ถ้าคุณพร้อม ผมว่าทุกที่มีโอกาสหมด ถ้าคุณพร้อม คุณไปเล่นที่ไหนมันมีเวทีรองรับทั้งนั้น

แหล่งอ้างอิงรูปภาพ

ที่มา: https://www.facebook.com/25hoursband/